

Arrest

nr. 53 587 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 26 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 januari 2010 en dienen een asielaanvraag in op 19 januari 2010.

Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 4 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 10 juni 2010.

Op 15 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden aangetekend verzonden naar de gekozen woonplaats van verzoekers op 16 september 2010.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten opzichte van verzoeker:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Celik (gemeente Gnjilane) en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog verloren zowel u, uw echtgenote R. V. (O.V. 6.561.854) als uw in Kosovo achtergebleven broer H. jullie identiteitsdocumenten. Meteen na de oorlog probeerde u tevergeefs opnieuw documenten aan te vragen. U trok hiervoor eenmaal naar het dorpje Shurdhan, maar daar bevonden uw documenten zich niet. Ongeveer vier jaar voor het gehoor op het Commissariaat-generaal kregen u en uw broer het aan de stok met jullie Albanese buurman F. Jullie discussieerden over het eigendomsrecht van een bepaalde lap grond. Sindsdien voelden jullie aan dat jullie in een bloedwraakzaak verwickeld waren. Als u naar buiten kwam om ondermeer hout te hakken, lette u goed op. Ondanks uw voorzichtigheid werd u verschillende malen geslagen en werd u zelfs een keer beschoten. Uiteindelijk besloot u Kosovo te verlaten en kwam u naar België, waar u op 19 januari 2010 asiel vroeg. U verklaarde uit vrees voor F. niet naar Kosovo te kunnen terugkeren. U voegde hieraan toe dat uw dochter medische problemen heeft. U legde geen identiteitsdocumenten neer. Ter staving van uw asielrelaas legde u wel enkele Belgische medische attesten neer waaruit blijkt dat uw dochter epilepsie heeft, dat u pijn heeft aan de knie en dat een operatie aan de meniscus zich opdringt.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uw identiteit niet aannemelijk gemaakt heeft. Noch u, noch uw echtgenote legden immers identiteitsdocumenten neer. U beweerde in dit verband dat u na het verlies van uw identiteitsdocumenten naar Shurdhan – een klein dorpje op de grens met Servië – ging om het verlies ervan aan te kaarten. In Shurdhan bevonden zich uw documenten niet; u vermoedde dat de Serviërs ze meegenomen hadden (CGVS, p. 7). Dat u geen identiteitsdocumenten beweerde te bezitten, is echter hoogst bevreemdend. Hoewel u op de hoogte was van het feit dat het UNMIK (tijdelijke VN-missie te Kosovo) was die zich na de oorlog bezighield met het uitreiken van identiteitsdocumenten, richtte u zich immers niet tot deze instantie, ondermeer omdat u nooit naar de stad ging en omdat u uw documenten niet kon vinden (CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er een mogelijkheid bestaat om uw identiteit aan de hand van twee getuigenverklaringen – hetgeen u niet gedaan heeft – vast te stellen. Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u geen identiteitsdocumenten bezat, blijkt tevens uit een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat, gezien u geen identiteitsdocumenten had, u uw twee kinderen, die na de oorlog thuis in Celik het levenslicht zagen, niet kon inschrijven, waardoor u ook geen geboorteaktes kon neerleggen (CGVS, p. 4; p. 9). Uw echtgenote verklaarde evenwel expliciet dat jullie twee kinderen in het ziekenhuis van Gnjilane werden geboren (CGVS echtgenote, p. 10). Gezien er door deze tegenstrijdige verklaringen aan de geboorteplaats van uw kinderen geen geloof gehecht kan worden, kan er evenmin aan de door u aangehaalde reden waarom ze geen geboorteaktes hebben, i. e. het feit dat jullie geen identiteitsdocumenten hebben, nog geloof gehecht worden. Daar u geen identiteitsdocumenten neerlegde, kan uw werkelijke identiteit en nationaliteit geenszins achterhaald worden. Nochtans kan er redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn identiteit en/of nationaliteit enigszins kunnen staven. Het feit dat u uw identiteit en uw nationaliteit helemaal niet aantoon, is bovendien een element dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de door u aangehaalde problemen het interpersoonlijke en lokale niveau overschrijden. U had enkel problemen met uw Albanese buurman F. ten gevolge van een grondprobleem. U verklaarde expliciet nooit met andere burgers problemen te hebben ondervonden. U vervolgde dat u zich elders in Kosovo had kunnen vestigen om de problemen met F. te vermijden, maar dat u het geld niet heeft om elders grond te kopen of een huis te bouwen (CGVS, p. 12-15). Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangekaarte problemen onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in

Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou moeten koesteren of dat er een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. U diende echter nooit klacht in, noch bij de Kosovaarse politie, noch bij de in Kosovo aanwezige internationale autoriteiten, omdat u ervan uit ging dat Albanezen de problemen zelf moeten oplossen (CGVS, p. 15). Dit is echter geen afdoende verklaring, temeer daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2010 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De medische attesten tonen aan dat u last heeft van pijnen aan de knie en dat uw dochter epilepsie heeft. Uw dochter werd hiervoor in Kosovo behandeld. Deze door u aangehaalde medische problemen houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten opzichte van verzoekster:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Celik (gemeente Gnjilane) en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielrelaas volledig steunt op de asielmotieven die door uw echtgenoot F. V. (O.V. 6.561.854) aangehaald werden. Zo verklaarde u, net als uw echtgenoot, dat jullie geen identiteitsdocumenten bezitten omdat jullie die tijdens de oorlog verloren en dat jullie Kosovo ontvluchtten ten gevolge van een gronddispuut met F., jullie Albanese buurman. Uw echtgenoot werd door hem geslagen en beschoten. Jullie kwamen hierop naar België, waar jullie op 19 januari 2010 asiel aanvroegen. U voegde hieraan toe dat uw dochter ziek is en epilepsie heeft.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, F. V. (CGVS, p. 14). In het kader van

zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uw identiteit niet aannemelijk gemaakt heeft. Noch u, noch uw echtgenote legden immers identiteitsdocumenten neer. U beweerde in dit verband dat u na het verlies van uw identiteitsdocumenten naar Shurdhan – een klein dorpje op de grens met Servië – ging om het verlies ervan aan te kaarten. In Shurdhan bevonden zich uw documenten niet; u vermoedde dat de Serviërs ze meegenomen hadden (CGVS, p. 7). Dat u geen identiteitsdocumenten beweerde te bezitten, is echter hoogst bevreemdend. Hoewel u op de hoogte was van het feit dat het UNMIK (tijdelijke VN-missie te Kosovo) was die zich na de oorlog bezighield met het uitreiken van identiteitsdocumenten, richtte u zich immers niet tot deze instantie, ondermeer omdat u nooit naar de stad ging en omdat u uw documenten niet kon vinden (CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er een mogelijkheid bestaat om uw identiteit aan de hand van twee getuigenverklaringen – hetgeen u niet gedaan heeft – vast te stellen. Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u geen identiteitsdocumenten bezat, blijkt tevens uit een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat, gezien u geen identiteitsdocumenten had, u uw twee kinderen, die na de oorlog thuis in Celik het levenslicht zagen, niet kon inschrijven, waardoor u ook geen geboorteaktes kon neerleggen (CGVS, p. 4; p. 9). Uw echtgenote verklaarde evenwel expliciet dat jullie twee kinderen in het ziekenhuis van Gnjilane werden geboren (CGVS echtgenote, p. 10). Gezien er door deze tegenstrijdige verklaringen aan de geboorteplaats van uw kinderen geen geloof gehecht kan worden, kan er evenmin aan de door u aangehaalde reden waarom ze geen geboorteaktes hebben, i. e. het feit dat jullie geen identiteitsdocumenten hebben, nog geloof gehecht worden. Daar u geen identiteitsdocumenten neerlegde, kan uw werkelijke identiteit en nationaliteit geenszins achterhaald worden. Nochtans kan er redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn identiteit en/of nationaliteit enigszins kunnen staven. Het feit dat u uw identiteit en uw nationaliteit helemaal niet aantoon, is bovendien een element dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de door u aangehaalde problemen het interpersoonlijke en lokale niveau overschrijden. U had enkel problemen met uw Albanese buurman Faruk ten gevolge van een grondprobleem. U verklaarde expliciet nooit met andere burgers problemen te hebben ondervonden. U vervolgde dat u zich elders in Kosovo had kunnen vestigen om de problemen met Faruk te vermijden, maar dat u het geld niet heeft om elders grond te kopen of een huis te bouwen (CGVS, p. 12-15). Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangekaarte problemen onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou moeten koesteren of dat er een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. U diende echter nooit klacht in, noch bij de Kosovaarse politie, noch bij de in Kosovo aanwezige internationale autoriteiten, omdat u ervan uit ging dat Albanezen de problemen zelf moeten oplossen (CGVS, p. 15). Dit is echter geen afdoende verklaring, temeer daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2010 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te

verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De medische attesten tonen aan dat u last heeft van pijnen aan de knie en dat uw dochter epilepsie heeft. Uw dochter werd hiervoor in Kosovo behandeld. Deze door u aangehaalde medische problemen houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel van het enig middel voeren verzoekers aan dat pas voor het eerst in de bestreden beslissingen wordt gewezen op de mogelijkheid voor verzoekers om identiteitsdocumenten te verkrijgen via Unmik, terwijl zij tijdens het gehoor hier niet op werden gewezen. Gelet op hun beperkte opleidingsgraad waren verzoekers hiervan niet op de hoogte. Sinds de oorlog hebben zij in Kosovo zonder documenten verbleven, zodat zij niet de gewoonte hebben om groot belang te hechten aan documenten.

De tegenstrijdigheid inzake de geboorteplaats van hun kinderen wijten ze aan hun beperkte opleidingsgraad.

In een tweede onderdeel zetten verzoekers uiteen dat verzoeker tijdens het gehoor heeft verklaard dat hij de financiële middelen niet had om elders in Kosovo grond te kopen of een huis te bouwen, maar dat de bestreden beslissing niet aangeeft dat deze financiële problemen onvoldoende zijn om een lokaal vestigingsalternatief uit te sluiten, zodat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekers zoals nochtans wordt vermeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Deze persoonlijke omstandigheden kunnen volgens verzoekers van economische en financiële aard zijn.

Verzoekers voeren tevens aan dat inzake de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten, zij nooit een klacht hebben ingediend omdat dit niet tot de gewoontes en tradities behoort van hun etnische groep. Verzoekers wijzen erop dat ondanks de verwijzingen in de bestreden beslissingen naar deze interne beschermingsmogelijkheid, de verandering van mentaliteit bij de bevolking een weg van lange adem is. Bovendien wijzen verzoekers erop dat er ook nu nog sprake is van corruptie in Kosovo, verzoekers verwijzen hiervoor naar een internetartikel van 15 juli 2010. Zij verwijzen tevens naar een

internetartikel van 2 februari 2008 waaruit blijkt dat er nog altijd een internationale aanwezigheid en tussenkomst noodzakelijk is om het probleem van de georganiseerde misdaad in de economie en van de banden tussen politici en netwerken van georganiseerde misdaad aan te pakken. Gelet op deze corruptie konden verzoekers er redelijkerwijze van uitgaan dat verzoekers geen bescherming zouden krijgen.

2.2. Er kan niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de Vreemdelingenwet zouden schenden. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet betreft enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat de commissaris-generaal *in casu* zijn bevoegdheid zou hebben overschreden of op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn door de bestreden beslissingen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat de opmerkingen van verzoekers inzake de identiteitsdocumenten in het eerste onderdeel van het enig middel niet stroken met de verklaringen die zij afgelegd hebben bij het Commissariaat-generaal en derhalve ongeloofwaardig zijn.

In hun verzoekschrift geven verzoekers aan dat zij niet op de hoogte waren dat zij identiteitsdocumenten konden verkrijgen via Unmik en dat toch rekening moest worden gehouden met hun beperkte opleidingsgraad zodat zij van dergelijke administratieve en politieke zaken niet op de hoogte waren en "niet wisten dat ook zij identiteitsdocumenten zouden kunnen verkrijgen van UNMIK".

Uit de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal (CGVS verzoeker, p. 7) blijkt echter dat hij op de vraag welke instanties tot op heden identiteitsdocumenten hebben uitgereikt in Kosovo sedert de afloop van de oorlog antwoordde "UNMIK, voor zover ik gehoord had, ik

ga nooit naar de stad, ik blijf bij mij thuis, ik blijf in de bergen" en dat hij een na-oorlogse identiteitskaart uit Kosovo kon beschrijven. Hieruit blijkt dat verzoeker wist dat het Unmik identiteitskaarten afleverde zodat de opmerkingen van verzoekers in het eerste onderdeel van het enig middel niet geloofwaardig zijn.

De Raad merkt tevens op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat met betrekking tot feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, ook van een persoon met een geringe opleiding mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te geven omtrent belangrijke feiten die betrekking hebben op de essentie van zijn asielaanvraag (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477).

Inzake hun tegenstrijdige verklaringen over de geboorteplaats van de kinderen, waarbij verzoeker verklaarde dat deze thuis in Celik geboren zijn (CGVS verzoeker, p. 9) en verzoekster dat deze in het ziekenhuis in Gijlan geboren zijn (CGVS verzoekster, p. 10) verwijzen verzoekers opnieuw naar hun beperkt opleidingsniveau. Ook hier merkt de Raad op dat van iemand met een beperkt opleidingsniveau toch kan worden verwacht dat hij weet of zijn eigen kinderen thuis geboren zijn of in een ziekenhuis. Verzoekers uitleg voor deze tegenstrijdigheid gaat bijgevolg niet op.

2.5. Uit verzoekers' verklaringen blijkt dat ze nooit een klacht hebben ingediend bij de politie, bij EULEX of bij KFOR inzake de problemen met hun buur en dat ze nooit problemen hebben gehad met andere burgers (CGVS verzoeker, p. 15). Verzoeker verklaarde dat Albanezen dat zelf oplossen. De Raad wijst erop dat internationale bescherming pas kan worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden in het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wordt wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Verzoekers tonen niet aan waarom zij hierop geen beroep wensten te doen.

De uitleg van verzoekers in het verzoekschrift en de verwijzing naar twee internetartikelen doen hieraan geen afbreuk. Verzoekers pogen immers door deze artikelen aan te tonen dat er sprake is van corruptie in politionele en gerechtelijke organen en in het Kosovaars politiekorps, maar tonen hiermee niet aan dat er tevens sprake zou zijn van corruptie bij het EULEX Police Component dat de Kosovaarse politie bijstaat en waarnaar in de bestreden beslissingen verwezen wordt. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers niet hebben verklaard geen beroep te willen doen op de Kosovaarse politie omdat die corrupt zou zijn maar wel omdat Albanezen hun problemen zelf oplossen.

Ook de verwijzing naar de traditie om geen klacht in te dienen, volstaat niet omdat van verzoekers kan worden verwacht dat zij, vooraleer internationale bescherming te zoeken in België, zich eerst zouden gericht hebben tot de ter plekke aanwezige instanties die bescherming konden bieden. De Raad herhaalt dat internationale bescherming pas kan worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden in het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen.

Door een loutere verwijzing dat er sprake is van bloedwraak, maken verzoekers dit echter niet aannemelijk. Evenmin maken ze aannemelijk dat ze in dat verband geen beroep zouden kunnen doen op de lokale autoriteiten en de Kosovaarse politie.

2.6. De Raad oordeelt dat verzoekers problemen met hun buurman het interpersoonlijke en lokale niveau niet overschrijden en dat zij zich elders in Kosovo hadden kunnen vestigen, zoals verzoeker zelf verklaard heeft tijdens het gehoor (CGVS, p. 15) weliswaar mits toevoeging van het gegeven dat hij geen geld had om elders grond te kopen of een huis te bouwen. De Raad stelt echter vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij wel geld verzameld hadden om naar België te komen, ondermeer van zijn broer gekregen voor het stuk grond dat hij aan deze broer gelaten heeft (CGVS, p. 12). Nu verzoekers financiële middelen konden verzamelen om naar België te komen, is de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar verzoekers financiële problemen die ervoor zorgden dat zij niet binnen Kosovo konden verhuizen, niet ter zake dienend. Bovendien tonen verzoekers niet met concrete gegevens aan dat zij geen financiële middelen konden verwerven. Verzoekers tonen niet op voldoende wijze aan dat zij helemaal geen intern vestigingsalternatief elders in Kosovo hadden.

De uiteenzetting van verzoekers dat onder "*persoonlijke omstandigheden*" zoals vermeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet tevens omstandigheden van financiële aard moeten worden verstaan, kan niet worden gevolgd nu verzoekers hun beweerde financiële problemen niet aannemelijk maken. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming, voorzien bij § 2 van voormeld artikel, indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft. In hoofde van verzoekers kan derhalve noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Het enig middel is ongegrond.

2.7. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers weerleggen de door de commissaris-generaal aangenomen motieven niet en zij voeren geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET